

LATOR LÁSZLÓ

Lakhatatlan

*Hasadozott, gazdátlan égen
egy elmosódott arc világol.
Tépett növények sűrűjében
botladozás az ingoványon.*

*Szeszélyesen futó tenyészet
bizonytalan határú parton,
valami rejtett késztetésre
próbálja formáit kitartón.*

*Számkivetett, hiányos élet,
ki tudja, milyen súly alatt van.
Beváltatlan maradt ígélet.
Eleveneknek lakhatatlan.*

1947–2016

Ha úgy esik, napokra elmerülsz

*Ha úgy esik, napokra elmerülsz,
s felszínre dob egy kóbor pillanat,
és tóba néző önfeledt gyerek,
próbálgatod készülő arcodat.
Ez vonz, ez a szeszélyes küzdelem
a világgal s magaddal, magadért?
Hány lehetőség, félkész forma, vázlat
vonz és taszít, megbont és alakít!
Csupa zavar, kihunyás-lobbanás,
szád ártatlan, szemed buján ígér.
Mozdulsz, és védtelen testedbe csap
a hirtelen nyilalló szenvedély.
Egy perc: félszeg csókod parázna lesz,
ajkad, fogad, nyelved, ínyed mohó,
lágý ölelésed öntudatlanul
ellenkező, mégis kínálkozó.*

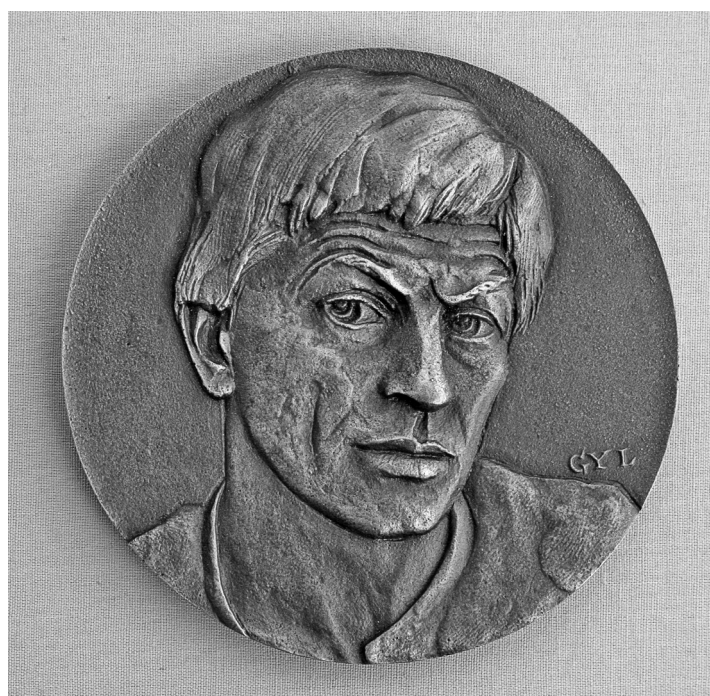
*Veszedelme zátonyokig sodor
a zuhogó, vezérlő csillagod
kimondhatatlan sajjással gyötör
és ismeretlen szépséggel ragyog.
Milyen gyönyörű, mily reménytelen
két egymással tusakodó magány!
Bárcsak tehetném, gyenge húsodat
s lelked, ha van, magamba oldanám.
Szeretlek, vagy csak áztatom magam,
mert elhiszem, hogy majd feloldozol?
Tedd hát, ha tudod, hogy ne nyelje el
a tévelygőt egy alantas pokol.*

1950–2016

Üzekedés

*Beomlott arc szederjes szájjal –
egy ágyban a mohó halállal,
jeléül az üzekedésnek
ágyékában fekete mély seb.*

1965

Györfi Lajos: Nagy László (fotó: Oláh Katalin)